

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové a soudců Ondřeje Mrákoty a Vojtěcha Šimíčka ve věci žalobkyně: **Visteria, s. r. o.**, Vítězné náměstí 1, Praha 6, zastoupené advokátem Mgr. Jakubem Hajdučíkem, Sluneční náměstí 14, Praha 5, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí ze dne 25. 5. 2018, čj. 23438/18/5300-22441-712084, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 12. 2025, čj. 25 Af 37/2018-265,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Popis věci

[1] Ve věci jde o DPH za zdaňovací období leden a duben 2015. V daňových přiznáních za tato období vykázala žalobkyně nadměrné odpočty. Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj (správce daně) na základě výsledku postupu k odstranění pochybností vyměřil DPH za leden a duben 2015 v souhrnné výši 3 miliony Kč.

[2] Platební výměry napadla žalobkyně odvoláními. Finanční úřad doplnil dokazování a snížil vyměřenou daň za obě zdaňovací období celkově o několik set tisíc korun. Proti jeho rozhodnutím podala žalobkyně odvolání, o kterých Odvolací finanční ředitelství (OFŘ) rozhodlo tak, že vyměřenou daň za leden 2015 ještě o něco málo snížilo; za duben 2015 snížilo vyměřenou daň na 0 Kč a přiznalo žalobkyni nadměrný odpočet ve výši zhruba 55 tisíc Kč.

[3] Proti rozhodnutí OFŘ se žalobkyně bránila u Krajského soudu v Ostravě. Ten o žalobě rozhodoval celkem třikrát. Napoprvé žalobě vyhověl, napodruhé ji zamítl, ale oba jeho rozsudky NSS zrušil pro nepřezkoumatelnost (svými rozsudky ze dne 27. 7. 2022, čj. 10 Afs 314/2020-50, a ze dne 22. 5. 2024, čj. 10 Afs 30/2023-35). V lednu 2025 krajský soud rozhodl potřetí a tentokrát rozhodnutí OFŘ znovu zrušil.

[4] V reakci na to OFŘ v březnu 2025 jednak zrušilo rozhodnutí finančního úřadu ve věci DPH za leden 2015 a zastavilo odvolací řízení (z důvodu *uplynutí lhůty pro stanovení daně*), jednak změnilo rozhodnutí finančního úřadu ve věci DPH za duben 2015 tak, že žalobkyni přiznalo nárok na odpočet ve výši dvojnásobné oproti původně přiznanému (z důvodu *blížíícího se konce této lhůty, což podle názoru OFŘ už neumožňovalo odstranit vady vytknuté krajským soudem*).

[5] NSS však zrušil i třetí rozsudek krajského soudu (svým rozsudkem ze dne 19. 8. 2025, čj. 10 Afs 53/2025-51) a opět mu vrátil věc k rozhodnutí o žalobě. V listopadu 2025 (dva týdny před nařízeným jednáním) žalobkyně vzala žalobu zpět, a to kvůli „*nepřiměřené délce řízení a nekonečnému ping-pongu mezi správními soudy*“. Současně zdůraznila, že OFŘ vydalo nová rozhodnutí. S ohledem na § 124a daňového řádu tak v důsledku zpětvzetí žaloby nastane procesní situace, kdy původní rozhodnutí OFŘ už nikdy znovu nenabude všech právních účinků a obě nová rozhodnutí zůstanou v právní moci. Materiálně vzato tak žalobkyně uspěla. Vzniklou situaci způsobilo OFŘ vydáním nových rozhodnutí, čímž způsobilo existenci více rozhodnutí ve věci. Důvodem procesního úspěchu žalobkyně tak je *pozdější chování žalovaného OFŘ*. To přitom mohlo nová rozhodnutí nevydat a požádat o přiznání odkladného účinku své kasační stížnosti, což neudělalo.

[6] OFŘ se k argumentaci žalobkyně podrobně vyjádřilo a nesouhlasilo s ní.

[7] Krajský soud řízení zastavil. Zdůraznil, že zpětvzetí žaloby je výsostné právo žalobkyně. V žádném případě tím žalobkyně nedává najevo (jak tvrdilo OFŘ), že už netrvá na svém názoru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Důvody vedoucí ke zpětvzetí žaloby mohou být různé. Otázka, zda je žaloba vzata zpět *pro pozdější chování žalovaného*, má význam jen pro náhradu nákladů řízení. Nelze tedy ani dovodit (jak dovozovalo OFŘ), že se žalobkyně snaží obejít zákon a dosáhnout zachování stavu navozeného rušícím rozsudkem krajského soudu.

[8] Důvodem zpětvzetí podle žalobkyně byl (mj.) stav, který způsobilo OFŘ vydáním nových rozhodnutí, respektive tím, že nepožádalo o přiznání odkladného účinku své kasační stížnosti proti rušícímu rozsudku. Jakákoli polemika nad účelností a úspěšností takové žádosti je podle krajského soudu bezpředmětná: OFŘ ji nepodalo (a není namístě domýšlet, jak by o ní rozhodl NSS); proto pak muselo postupovat v mezích právního názoru vysloveného v rušícím rozsudku. Existence více rozhodnutí ve věci nebyla způsobena samotným vydáním nových rozhodnutí, ale až rušícím rozsudkem NSS. Tomuto stavu mohlo OFŘ zabránit právě žádostí o přiznání odkladného účinku – nelze jej ale přičítat žalobkyni. Proto s ní krajský soud souhlasil, že nastalá procesní situace byla důsledkem chování žalovaného OFŘ.

[9] Krajský soud naopak nesouhlasil s výkladem OFŘ, že usnesením o zastavení řízení se obnovují účinky rozhodnutí napadeného žalobou. Takový výklad přímo popírá výslovné znění § 124a a nevede k němu žádná relevantní výkladová metoda. Následky podle tohoto ustanovení nastávají *dnem nabytí právní moci nového rozhodnutí krajského soudu, kterým je žaloba zamítnuta*. Usnesení o zastavení řízení pro zpětvzetí žaloby takovým rozhodnutím není. Po právní moci tohoto usnesení už původní rozhodnutí OFŘ nikdy znovu nenabude všech právních účinků a obě nová rozhodnutí zůstanou v právní moci. Tyto dopady zpětvzetí

pokračování

žaloby jsou důsledkem právní úpravy. Pohnutky, které snad mohly žalobkyni vést ke zpětvzetí žaloby, jsou jen v rovině spekulací OFŘ a nemají při rozhodování soudu o nákladech řízení místo. Proto krajský soud dospěl k závěru, že žalobkyně byla plně procesně úspěšná, a vzniklo jí tak právo na náhradu nákladů řízení (podle § 60 odst. 1 s. ř. s.).

2. Argumenty stran v kasačním řízení

[10] Proti usnesení krajského soudu se **OFŘ** brání kasační stížností. Namítá, že krajský soud svým chybným výkladem § 124a daňového řádu umožnil žalobkyni zneužít právo. Podrobně vysvětluje, že citované ustanovení je třeba vykládat v souladu s jeho smyslem a účelem, a tedy tak, že účinky správního rozhodnutí zrušeného krajským soudem se obnovují i v situaci, kdy krajský soud po rušícím rozsudku NSS zastaví řízení pro zpětvzetí žaloby. Materiálně je výsledek řízení před krajským soudem stejný jako při zamítnutí žaloby, neboť ani usnesení o zastavení řízení nijak nezasahuje do právních účinků rozhodnutí napadeného žalobou, které tak zůstává nedotčeno.

[11] Chybný výklad krajského soudu vedl k chybnému posouzení nastalé procesní situace, ze které se žalobkyně otevřeně snažila vytěžit prospěch – tedy dosáhnout stavu, jako by se svou žalobou byla úspěšná, ačkoli nebyla. Takovému jednání neměl krajský soud poskytnout ochranu. Měl naopak posoudit důvody vedoucí žalobkyni ke zpětvzetí žaloby, jimiž se žalobkyně nijak netajila, a měl dospět k závěru, že žalobkyně se snaží zneužít právo. Protože smyslem zákazu zneužití práva je nastolit takový stav, jako by zneužití vůbec nenastalo, neměl krajský soud řízení zastavovat, a žalobu měl naopak věcně projednat. Pak by bylo postaveno najisto, zda byla žalobkyně úspěšná, a nebyl by spor ani o výklad § 124a daňového řádu.

[12] Dále **OFŘ** napadá i výrok o nákladech řízení. Argumentuje, že kasační stížnost je v této části přípustná, i kdyby nebyly důvodné jeho námitky o zneužití práva. Věcně pak namítá, že nebyly splněny podmínky pro přiznání náhrady nákladů řízení podle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. (tj. při zpětvzetí žaloby pro pozdější chování žalovaného). Žalobkyně v řízení před krajským soudem nebyla ani formálně, ani materiálně úspěšná (opačný názor krajského soudu znovu plyne z chybného výkladu § 124a daňového řádu). Zároveň tuto domněle příznivou procesní situaci nezpůsobilo **OFŘ**, které vydáním nových rozhodnutí jen splnilo svou zákonnou povinnost. Pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **OFŘ** proti rušícímu rozsudku krajského soudu objektivně nebyly důvody; proto to ani **OFŘ** nenavrhovalo. Takovým důvodem nemůže být sama o sobě povinnost vydat nové rozhodnutí (muselo by jít o nějakou výjimečnou situaci, např. pokud by daňový subjekt byl v insolventi). Tuto situaci má řešit (resp. při správném výkladu řeší) právě § 124a.

[13] Podle **žalobkyně** je kasační stížnost nepřípustná, protože směřuje jen proti výroku o nákladech řízení (§ 104 odst. 2 s. ř. s.) a neobsahuje žádnou argumentaci proti výroku o zastavení řízení. **OFŘ** nenapadá zákonnost postupu krajského soudu – neuvádí důvody, proč neměl řízení zastavit a měl v řízení pokračovat. Kasační stížnost tak představuje jen majetkový spor mezi žalobkyní a **OFŘ**. V souladu s judikaturou Ústavního soudu mohlo **OFŘ** podat proti takovému výroku ústavní stížnost. Pokud to neudělalo, nemůže to dohánět kasační stížností, která je ukázkovým případem obcházení nepřípustnosti kasační

stížnosti proti výroku o nákladech. Dále žalobkyně odkazuje na judikaturu NSS k tzv. subjektivní nepřipustnosti a tvrdí, že zastavením řízení nevznikla OFŘ žádná újma.

[14] **OFŘ** v replice popírá, že by spor byl jen o náklady řízení. Kasační stížnost napadá i zákonnost postupu krajského soudu při zastavení řízení. Žalobkyně totiž vzala žalobu zpět ve snaze „zakonzervovat“ právní stav, aby zůstala účinná rozhodnutí OFŘ vydaná na základě nezákonného rozsudku krajského soudu. Tuto taktiku žalobkyně ne zvolila proto, aby získala náhradu nákladů řízení (ve výši necelých 100 tisíc Kč), ale aby se vyhnula povinnosti hradit vyměřenou daň a zároveň si ponechala úrok z neoprávněného jednání správce daně (ve výši přes 700 tisíc Kč). Závěry krajského soudu tak mají dopady do nalézacího řízení a do řízení o placení daní, což bylo důvodem pro podání kasační stížnosti. Podat ústavní stížnost OFŘ nemohlo; žalobkyně si mylně vykládá judikaturu Ústavního soudu.

[15] To, že NSS dříve vyloučil přípustnost kasační stížnosti správního orgánu proti usnesení o zastavení řízení, nevylučuje věcný přezkum v tomto sporu. Vždy je nutné posuzovat okolnosti daného případu. Stěžejní je, že subjektivní nepřipustnost kasační stížnosti ne plyne ze zákona, ale jen z judikatury NSS, podle níž při zastavení řízení nevzniká správnímu orgánu újma. Nad touto nepřipustností převáží zákaz zneužití práva, který je jako obecná právní zásada nadřazen zákonu i závěrům judikatury. Protože vlastní zneužití práva nastalo až napadeným usnesením krajského soudu, je nezbytné umožnit jeho přezkum, neboť jinak nelze takovému zneužití práva zabránit.

[16] Napadeným usnesením krom toho byla OFŘ způsobena újma. Ačkoli totiž krajský soud formálně vydal procesní rozhodnutí, vyjádřil se v něm k věci samé, když uvedl, že účinná zůstávají nová rozhodnutí OFŘ. Fakticky tak rozhodl věcně a se stejnými dopady, jako by žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil. OFŘ v důsledku toho ve věci neuspělo: účinky jeho rozhodnutí byly fakticky zrušeny, a to bez řádného soudního přezkumu (bez posouzení zákonnosti takového rozhodnutí). I kdyby krajský soud – podle NSS – postupoval v souladu se zákonem, když zastavil řízení pro zpětvzetí žaloby, měl by NSS přezkoumat a opravit jeho závěry v odůvodnění, které jsou v rozporu se smyslem a účelem § 124a daňového řádu. K tomu OFŘ odkazuje na rozsudek ze dne 26. 2. 2026, čj. 22 Afs 218/2025-40, ve kterém NSS potvrdil, že se citované ustanovení použije i při zastavení řízení pro zpětvzetí žaloby.

[17] **Žalobkyně** i v dalším vyjádření trvá na tom, že kasační stížnost nesměřuje proti výroku o zastavení řízení. OFŘ by si mělo ujasnit, co vlastně tvrdí: bylo zastavení řízení nezákonné? Má se v řízení pokračovat navzdory výslovnému zpětvzetí žaloby? Z jakého důvodu? To, že žalobkyně zpětvzetím žaloby zneužila právo, je „*hloupá*“ představa. Krajský soud nebyl povinen jí přiznat náhradu nákladů řízení. Byla to jedna z dvou možností, jejíž volbu žalobkyně nemohla ovlivnit. OFŘ naopak zastírá svou neschopnost podat proti výroku o nákladech řízení ústavní stížnost, když mylně tvrdí, že ji podat nelze. Pláčem nad vlastní neschopností je pak opakované tvrzení, že OFŘ ve věci fakticky neuspělo. To si ale zavinilo samo, protože nepožádalo o přiznání odkladného účinku. Není ani pravda, že by judikatura dovodila přípustnost kasační stížnosti směřující jen proti odůvodnění. Rozsudek 22 Afs 218/2025 se vztahuje k původnímu znění § 124a daňového řádu. V tomto případě se ale použije znění od 1. 7. 2025, které obsahuje výraz „rozhodnutí krajského soudu, kterým

pokračování

je žaloba zamítnuta“, což může být jen rozsudek. Důvodová zpráva k novele č. 218/2025 Sb. jasně potvrzuje, že jde o záměr zákonodárce.

[18] OFŘ k tomu dodává, že i když text § 124a daňového řádu se v roce 2025 změnil, jeho smysl a účel nikoli, jak o tom svědčí i důvodová zpráva k novele. Účinky původně zrušeného rozhodnutí se tak obnoví nejen v důsledku zamítnutí žaloby v novém řízení, ale i poté, co krajský soud zastaví řízení o žalobě pro zpětvzetí.

3. Nepřípustnost kasační stížnosti

[19] NSS napřed vysvětlí, jak chápe podstatu kasační stížnosti: problém podle OFŘ nespočívá ani tak v tom, že krajský soud po zpětvzetí žaloby zastavil řízení, ale v tom, jak odůvodnil výrok, kterým žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení. Nejde tedy ani o samotné náklady řízení, ale o výklad § 124a daňového řádu, a v konečném důsledku o to, které rozhodnutí OFŘ (původní, či nové) je po zastavení řízení účinné. To plyne i z repliky, ve které OFŘ tvrdí, že fakticky ve věci neuspělo, protože se krajský soud v odůvodnění napadeného usnesení vyjádřil k „věci samé“ a uvedl, že účinná zůstávají nová rozhodnutí OFŘ.

[20] Zároveň však OFŘ formálně napadá i výrok o zastavení řízení a namítá, že krajský soud neměl řízení zastavit, ale měl žalobu věcně projednat. Argumentuje přitom, že výklad § 124a daňového řádu, který krajský soud zvolil (resp. převzal od žalobkyně), umožňuje zneužívat právo. O to se prý žalobkyně otevřeně snažila. V podstatě tak OFŘ také namítá, že pokud byl krajský soud v takové situaci přesvědčen o tom, že jeho výklad § 124a je ten správný, neměl ke zpětvzetí žaloby přihlížet, resp. neměl poskytnout ochranu zneužívajícímu jednání.

[21] Kasační stížnost tedy nesměruje jen proti výroku o nákladech řízení ani jen proti důvodům rozhodnutí, a není tak jako celek nepřijatelná podle § 104 odst. 2 s. ř. s. Nepřípustná podle tohoto ustanovení je kasační stížnost podaná účastníkem, který byl v řízení před krajským soudem procesně úspěšný a který *nenamítá*, že krajský soud měl výrokem ve věci rozhodnout jinak (usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, čj. 5 Afs 91/2012-41, č. 3321/2016 Sb. NSS). O takovou situaci tu nejde, protože OFŘ právě to (i to) *namítá*. Tvrdí, že krajský soud měl výrokem ve věci rozhodnout jinak: neměl řízení zastavovat, ale měl žalobu věcně projednat (a logicky – z pohledu OFŘ – ji zamítnout). V této části je kasační stížnost ovšem tzv. subjektivně nepřijatelná, tedy podaná osobou zjevně neoprávněnou.

[22] NSS ve své judikatuře rozlišuje objektivní a subjektivní přípustnost. Objektivně přípustná je kasační stížnost, která směřuje proti rozhodnutí krajského soudu, u něhož to zákon nevyklučuje (§ 102 s. ř. s.). Subjektivní přípustnost kasační stížnosti se pak nevyčerpává tím, že ji podá účastník řízení. Z povahy kasační stížnosti jako opravného prostředku vyplývá, že ji může podat jen ten účastník, kterému soud svým rozhodnutím plně nevyhověl, popřípadě kterému byla tímto rozhodnutím způsobena jiná újma na právech. Rozhodující přitom je výrok rozhodnutí krajského soudu, protože existenci újmy lze posuzovat jen z procesního hlediska. Kasační stížnost je tedy oprávněn podat jen ten účastník, který mohl v řízení dosáhnout příznivějšího výsledku než toho, který krajský soud svým rozhodnutím

skutečně založil. Způsobená újma zároveň musí být odstranitelná tím, že NSS napadené rozhodnutí zruší (usnesení NSS ze dne 20. 12. 2012, čj. 1 Ans 17/2012-33, bod 9).

[23] Toto pojetí subjektivní nepřipustnosti potvrdil i rozšířený senát (v usnesení ze dne 26. 3. 2020, čj. 9 Afs 271/2018-52, č. 4024/2020 Sb. NSS, body 41–50), který také dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán je osobou zjevně neoprávněnou k podání kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zastavení řízení pro zpětvzetí žaloby a taková kasační stížnost musí být odmítnuta [podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Pokud žaloba sice není zamítnuta (což je pro žalovaného obecně nejpriznivější možný výsledek každého soudního sporu), ale soudní řízení je skončeno jinak, aniž by žalobě bylo byt' jen částečně vyhověno, nelze tu shledat relevantní újmu. Nevyhoví-li soud žalobě, z pohledu žalovaného správního orgánu se z právního hlediska neděje nic. A to bez ohledu na to, jak přesně takové řízení skončilo. Relevantní újmu je v každém případě nutno posuzovat ve vztahu k věci samé. Újma tedy nemůže spočívat například jen v prodloužení řízení ani v rozhodnutí o nákladech řízení (body 51–56).

[24] Uvedené závěry se uplatní i v tomto případě. Řízení před krajským soudem nemohlo pro OFŘ skončit příznivějším výsledkem (skončilo, aniž bylo žalobě vyhověno – stejně jako kdyby žaloba byla věcně projednána a zamítnuta) a rozhodnutím o zastavení řízení mu nebyla způsobena žádná újma. OFŘ tvrdí, že újma spočívá v jeho faktickém neúspěchu ve věci, resp. ve faktickém „zrušení účinků“ rozhodnutí napadeného žalobou. Jak ale zdůrazňuje citovaná judikatura: újma se posuzuje jen z procesního hlediska, a podstatný je proto jen *výrok* rozhodnutí krajského soudu. Tím bylo jen zastaveno běžící soudní řízení (v reakci na zpětvzetí žaloby neměl krajský soud ani jinou možnost než rozhodnout právě takto – viz rozsudky NSS ze dne 16. 5. 2012, čj. 4 As 24/2012-18, a ze dne 24. 10. 2012, čj. 6 Ads 116/2012-37, body 28 a 29). Jediným následkem je tedy zastavení řízení o žalobě. Případné úvahy krajského soudu v odůvodnění takového usnesení naopak nemohou – ani právně, ani fakticky – „zrušit účinky“ rozhodnutí OFŘ ve věci stanovení daně.

[25] Protože je kasační stížnost v části směřující proti výroku o zastavení řízení subjektivně nepřipustná (je podaná osobou k tomu zjevně neoprávněnou), není připustná ani v části směřující proti výroku o nákladech řízení. Nepřipustnost kasační stížnosti proti takovému výroku (§ 104 odst. 2 s. ř. s.) je totiž dána i v případě, kdy je sice zároveň napadán výrok ve věci samé, ovšem kasační stížnost je v této části nepřipustná (usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 6. 2010, čj. 7 Afs 1/2007-64, č. 2116/2010 Sb. NSS, bod 31). Jinými slovy: připustnost napadení výroku o nákladech řízení je podmíněna připustností alespoň jedné meritorní námitky (9 Afs 271/2018, bod 55).

4. Závěr a náklady řízení

[26] NSS proto kasační stížnost odmítl. Při odmítnutí kasační stížnosti nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 3 s. ř. s.).

[27] Žalobkyně navrhla, aby jí soud na základě § 60 odst. 8 s. ř. s. priznal náhradu nákladů za její vyjádření ke kasační stížnosti. Pro postup podle tohoto ustanovení však nejsou

pokračování

splněny podmínky. V případech, kdy zákon stanoví, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, totiž soud může toto právo přiznat z důvodů hodných zvláštních zřetele jen účastníkovi, který byl *ve věci* alespoň částečně úspěšný. *Věcí* je nutno rozumět předmět sporu, kterým je posouzení zákonnosti napadeného správního rozhodnutí (usnesení ze dne 10. 3. 2021, čj. 3 Afs 181/2019-69, bod 7). NSS má přitom na úspěch žalobkyně jiný názor než krajský soud. Řízení o žalobě bylo zastaveno, takže z čistě procesního hlediska žalobkyně neuspěla. A NSS má za to, že neuspěla ani fakticky.

[28] Podle § 124a odst. 1 písm. a) daňového řádu ve znění od 1. 7. 2025 platí, že *zruší-li NSS rozhodnutí krajského soudu, na jehož základě bylo správcem daně vydáno nové rozhodnutí ve věci, pozbývá toto rozhodnutí správce daně všech právních účinků dnem nabytí právní moci nového rozhodnutí krajského soudu, kterým je žaloba zamítnuta nebo ve kterém dojde ke změně právního názoru oproti zrušenému rozhodnutí krajského soudu.*

[29] Ačkoli se citované ustanovení výslovně zmiňuje jen o rozhodnutí krajského soudu, kterým je žaloba zamítnuta (nebo ve kterém krajský soud změnil svůj právní názor oproti svému zrušenému rozhodnutí), NSS v rozsudku 22 Afs 218/2025 dospěl k závěru, že původní rozhodnutí správce daně „obživne“ i při zastavení řízení pro zpětvzetí žaloby. To dovodil ze smyslu a účelu § 124a daňového řádu, který by byl popřen, kdyby použití tohoto ustanovení záviselo na vůli žalobce – tedy na tom, zda vezme žalobu před krajským soudem zpět (podrobně viz body 14–26).

[30] Žalobkyně zdůrazňuje, že citovaný rozsudek se vztahuje k § 124a daňového řádu ve znění do 30. 6. 2025 (tj. do účinnosti novely č. 218/2025 Sb.), zatímco v tomto případě je rozhodné pozdější znění. To je sice pravda, ale není to podstatné. Před novelou platilo, že nové rozhodnutí správce daně vydané na základě rušícího rozsudku krajského soudu (později zrušeného u NSS) *se stává neúčinným dnem nabytí právní moci rozhodnutí krajského soudu, kterým je žaloba zamítnuta nebo ve kterém dojde ke změně právního názoru oproti zrušenému rozhodnutí krajského soudu.* Totéž platí i po novele; zákon teď jen říká, že takové nové rozhodnutí *pozbývá všech právních účinků.*

[31] NSS si je vědom toho, že do § 124a byl doplněn odstavec 2, podle kterého platí, že původní rozhodnutí správce daně *nabývá znovu všech právních účinků dnem nabytí právní moci nového rozhodnutí krajského soudu, kterým je žaloba zamítnuta.* Tím ale zákonodárce chtěl jen odložit okamžik případného „obživnutí“ původního rozhodnutí až do nového rozhodnutí krajského soudu o žalobě. Jak totiž plyne i z důvodové zprávy k novele (zvláštní část, k části osmdesáté třetí, k čl. XCIII, k bodu 23), dříve – bez výslovné úpravy – takové rozhodnutí znovu nabylo právních účinků už zrušením krajského rozsudku ze strany NSS, a až do nového rozhodnutí krajského soudu tak vedle sebe existovala dvě odlišná či dokonce opačná rozhodnutí správce daně v téže věci. Odstavec 2 tedy má zajistit, že právní účinky původního rozhodnutí se obnoví stejným dnem, kdy nové rozhodnutí právních účinků pobude (na základě odstavce 1), a jejich účinnost tak bude vystřídána ve stejný okamžik.

[32] To, že se v důvodové zprávě při objasňování tohoto záměru jednou zmiňuje „nový rozsudek krajského soudu“ (místo „nové rozhodnutí“), nepopírá závěry rozsudku 22 Afs 218/2025. Otázka, zda se § 124a daňového řádu má či nemá uplatnit i v jiných situacích, kdy řízení před krajským soudem nakonec skončí jinak, aniž žalobě bylo

vyhověno, se v důvodové zprávě výslovně neřeší. Nelze tak dovodit, že zákonodárce z tohoto hlediska zamýšlel něco měnit. Objektivní smysl a účel § 124a zůstal i po novelizaci stejný a nezměnil se ani v důsledku toho, že doplněný odstavec 2 hovoří jen o rozhodnutí krajského soudu, *kterým je žaloba zamítnuta* (oproti odstavci 1, kde se dodává *nebo ve kterém dojde ke změně právního názoru oproti zrušenému rozhodnutí krajského soudu*). NSS v rozsudku 22 Afs 218/2025 ostatně ani neřešil, pod kterou z těchto alternativ spadá usnesení o zastavení řízení. Z jazykového hlediska považoval za podstatné, že se v odstavci 1 používá široký pojem „rozhodnutí“, což naznačuje, že se toto ustanovení vztahuje i na jiné procesní situace, které v řízení mohou nastat, neodporuje-li to jeho účelu, resp. závaznému právnímu názoru vyslovenému v rušícím rozsudku NSS (bod 24).

[33] I nadále proto platí, že se § 124a daňového řádu uplatní i v případě, kdy krajský soud po zrušení svého rušícího rozsudku zastaví řízení pro zpětvzetí žaloby. V tomto případě to znamená, že nová rozhodnutí OFŘ pozbyla všech právních účinků okamžikem, kdy nabylo právní moci usnesení krajského soudu o zastavení řízení, a ke stejnému okamžiku se obnovily účinky původního rozhodnutí. Žalobkyně tak *ve věci* neuspěla, a to ani částečně. Proto jí nemůže být přiznána náhrada nákladů na základě § 60 odst. 8 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2026

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu